

De Verborgen Geschiedenis van Vers Veertig - Nummer Eenentwintig

Het tweede wee – deel acht – Ezechiël nummer twee

Jeff Pippenger
2026-08-05

Ezechiël vertegenwoordigt hen voor wie een onderrichtswerk is volbracht door de Leeuw uit de stam van Juda, en Zijn fundamentele onderwijzing is: „regel op regel.”

Tot hen zeide Hij: Dit is de rust waarmee gij de vermoeide kunt doen rusten; en dit is de verkwikking; doch zij wilden niet horen. Maar het woord des HEEREN was hun: gebod op gebod, gebod op gebod; regel op regel, regel op regel; hier een weinig en daar een weinig; opdat zij zouden heengaan, achterwaarts vallen, verbroken worden, verstrikt raken en gevangen worden. Jesaja 28:12, 13.

Thans opent de Leeuw uit de stam van Juda het boek Ezechiël. Ons wordt meegedeeld dat Ezechiël een priester is in het dertigste jaar, hetzij dat „dertig” zijn symbolische leeftijd als priester aanduidt, hetzij het dertigste jaar in de profetische lijn die begon bij Josia's Grote Jubeljaar. Het uiteindelijke priesterschap van de laatste dagen bestaat uit de honderd vierenveertigduizend, en de oude letterlijke geschiedenissen zijn een voorafschaduw van een symbolische geschiedenis in de laatste dagen.

Maar gij zult genoemd worden: de priesters des HEEREN; men zal u noemen: de dienaren van onze God; gij zult de rijkdom der heidenen eten, en in hun heerlijkheid zult gij uzelf beroemen. Jesaja 61:6.

Ezechiël is een symbool van Gods volk in de laatste dagen — de heilige geschiedenis die door elk profetisch getuigenis wordt aangewezen. Die heilige geschiedenis is de beweging van de derde engel, die in het bijzonder werd voorafgebeeld door de beweging van de eerste engel in 1840. De beweging van de eerste engel was de alfa-engel van de drie engelen en de derde is de omega-engel. Ezechiël staat daarom in verbinding met Petrus in de verzegelingstijd van de honderdvierenvijftigduizend. De symbolische geschiedenis waarin zowel Petrus als Ezechiël zich bevinden, wordt voorgesteld als de geschiedenis van Panium.

Het Kleine Boek

Ezechiël neemt het boekje, zoals Johannes deed in Openbaring tien.

Maar gij, mensenkind, hoor wat Ik tot u spreek; wees niet weerspanning zoals dat weerspannige huis; open uw mond en eet wat Ik u geef. En toen ik zag, zie, een hand werd naar mij uitgestrekt; en zie, daarin was een boekrol; en Hij spreidde die voor mij uit; en zij was van binnen en van buiten beschreven; en daarin waren klaagliederen, zuchten en wee geschreven. Voorts zeide Hij tot mij: Mensenkind, eet wat gij vindt; eet deze rol, en ga, spreek tot het huis Israëls. Toen opende ik mijn mond, en Hij deed mij die rol eten. En Hij zeide tot mij:

Mensenkind, laat uw buik eten en vul uw ingewanden met deze rol die Ik u geef. Toen at ik die, en zij was in mijn mond zoet als honing. Ezechiël 2:8–10, 3:1–3.

In Openbaring tien eet Johannes het boekje, en het gehele hoofdstuk stelt de openbaring van de kracht van God voor, van 11 augustus 1840 tot 22 oktober 1844.

„De engel die zich verenigt in de verkondiging van de boodschap van de derde engel, moet de gehele aarde verlichten met zijn heerlijkheid. Hier wordt een werk voorzien van wereldwijde omvang en ongekeerde kracht. De adventbeweging van 1840–44 was een heerlijke openbaring van de kracht van God; de boodschap van de eerste engel werd gebracht naar elke zendingspost in de wereld, en in sommige landen was er de grootste godsdienstige belangstelling die in enig land sinds de Reformatie van de zestiende eeuw is waargenomen; maar deze zullen worden overtroffen door de machtige beweging onder de laatste waarschuwing van de derde engel.” *The Great Controversy*, 611.

Ezechiël is verbonden met Johannes in hoofdstuk tien van Openbaring, zodat Petrus, Johannes en Ezechiël samen op hun hun toegewezen plaats staan gedurende de verzegelingstijd van de honderdvierenveertigduizend.

1840 tot 1844 vertegenwoordigt een periode van vier jaar die begon toen de tijdprofetie aanving die op 27 juli 1299 met een periode van honderdvijftig jaar begon. Die „vijf maanden” eindigden en sloten aan bij de tijdprofetie van driehonderdeenennegentig jaar en vijftien dagen, die op 11 augustus 1840 ten einde liep, toen de heerlijke openbaring van de macht van God zich manifesteerde, tot 22 oktober 1844. Daarna hield de toepassing van de profetische tijd op.

En zwoer bij Hem die leeft in alle eeuwigheid, die de hemel geschapen heeft en wat daarin is, en de aarde en wat daarin is, en de zee en wat daarin is, dat er geen tijd meer zou zijn.
Openbaring 10:6.

De profetische tijd eindigde op 22 oktober 1844 als een geldige toepassing van de profetie. Ezechiël, Petrus en Johannes vertegenwoordigen ieder Gods wijze maagden van de beweging van de eerste en tweede engel en ook van de beweging van de derde engel.

Visioenen

De eerste ‘elf’ hoofdstukken van Ezechiël presenteren een reeks “visioenen”, zoals uiteengezet in vers één van hoofdstuk één.

En het geschiedde in het dertigste jaar, in de vierde maand, op de vijfde dag van de maand, toen ik te midden van de ballingen was aan de rivier de Kebar, dat de hemelen geopend werden en ik gezichten Gods zag. Ezechiël 1:1.

De „gezichten” van de eerste elf hoofdstukken werden voor het eerst gegeven in hoofdstuk één bij de rivier de Kebar, vervolgens werden zij verder uitgewerkt in het gezicht van hoofdstuk drie op de „vlakte”, en daarna opnieuw in het gezicht van hoofdstuk acht te Jeruzalem. De drie plaatsen — de rivier de Kebar, de vlakte en Jeruzalem — vertegenwoordigen drie gezichten die tezamen één gezicht vormen, namelijk de „gezichten” van vers één en van de eerste ‘elf’ hoofdstukken.

Jubeljaar

Het is gemakkelijk te staven dat het dertigste jaar het dertigste jaar is van de Jubelcyclus die begon bij het beroemde Pascha van Josia en vervolgens eindigde op 22 oktober, want juist die bepaalde lijn van de gewijde geschiedenis wordt duidelijk uitgebeeld, regel op regel, met meer dan één getuige. Bijvoorbeeld: het Pascha vertegenwoordigt de voorjaarsfeesten en de Verzoendag vertegenwoordigt de najaarsfeesten. Leviticus drieëntwintig is daarom in overeenstemming met de Jubelcyclus die met Josia begon. Er zijn andere lijnen die overeenstemmen met de geschiedenis die door koning Josia wordt voorgesteld tot 22 oktober 573 v.Chr. De historische vervulling op 22 oktober 573 v.Chr. van een Jubeljaar wordt door de geschiedschrijvers ondersteund.

De chronologen zijn er in het algemeen gerust op de Grote Verzoendag te plaatsen op 22 oktober 573 v.Chr., en Josia's Grote Pascha in 622 v.Chr. is eveneens een door die bijbelse chronologen aanvaarde datering. Het Pascha, een symbool van de lentefeesten, begon een Jubeljaarcyclus van negenenveertig jaar, die eindigde bij het symbool van de herfstfeesten op de Grote Verzoendag. De zeven jaarweken die samen negenenveertig jaar vormden, waren de symbolen van de sabbat van het land.

„Op elke bladzijde, hetzij geschiedenis, of voorschrift, of profetie, worden de Schriften van het Oude Testament bestraald door de heerlijkheid van de Zoon van God. Voor zover het van goddelijke instelling was, was het gehele stelsel van het jodendom een samengevoegde profetie van het evangelie. Van Christus „geven al de profeten getuigenis.” Handelingen 10:43. Vanaf de belofte die aan Adam werd gegeven, langs de lijn van de aartsvaders en door de bedeling van de wet heen, maakte het heerlijke licht van de hemel de voetstappen van de Verlosser duidelijk. Zieners aanschouwden de Ster van Bethlehem, de komende Silo, terwijl toekomstige dingen in geheimzinnige optocht aan hen voorbijtrokken. In elk offer werd de dood van Christus getoond. In elke wierookwolk steeg Zijn gerechtigheid op. Door elke bazuin van het jubeljaar werd Zijn naam verkondigd. In het ontzagwekkende geheimenis van het heilige der heiligen woonde Zijn heerlijkheid.” The Desire of Ages, 211.

Zeventien

Zedekia was naar Babylon weggevoerd toen Jeruzalem veertien jaar vóór 573 v.Chr. viel. De Joodse historici identificeren de Jubelcyclus van Josia in 622 tot 22 oktober 573 als de 17e Jubelcyclus. De periode van de slag bij Raphia tot de slag bij Panium bedroeg zeventien jaar. Ptolemaeus was de overwinnaar in de slag bij Raphia, en hij regeerde zeventien jaar als de koning van het zuiden. Van het Edict van Milaan tot dat Constantijn zijn rijk in 330 verdeelde, verstreken zeventien jaar. In de zeventiende Jubelcyclus werd Jeruzalem door Nebukadnezar verwoest.

Want de kinderen Israëls zullen vele dagen verblijven zonder koning, en zonder vorst, en zonder offer, en zonder gewijde steen, en zonder efod, en zonder terafim. Daarna zullen de kinderen Israëls terugkeren en de HEERE, hun God, zoeken, en David, hun koning; en zij zullen in de laatste dagen bevend komen tot de HEERE en tot Zijn goedheid. Hosea 3:4, 5.

Hosea behandelt een onderwerp dat rechtstreeks verband houdt met de gevangenschap van Zedekia, hoewel het ook het begin vertegenwoordigt van de gevangenschap van het noordelijke

koninkrijk in 723 v.Chr. De reden waarom de passage van Hosea samenhangt met het getuigenis van Ezechiël heeft te maken met de verwerping van God toen Israël aandrong op een menselijke koning. Israëls verlangen om geregeerd te worden door een menselijke koning, in plaats van door een goddelijke Koning, wordt voorgesteld als „de trots van uw kracht” in het oordeel van „zeven tijden” in Leviticus 26.

En indien gij ondanks dit alles nog niet naar Mij zult luisteren, dan zal Ik u vanwege uw zonden zevenmaal zwaarder straffen. En Ik zal de trots van uw macht verbreken; en Ik zal uw hemel maken als ijzer en uw aarde als koper. Leviticus 26:18, 19.

De „trots van uw macht” vertegenwoordigt Israëls verlangen om aan de wereld gelijkvormig te zijn en een eigen koning te hebben. De verwijdering van de koning uit het noordelijke koninkrijk in 723 v.Chr. en vervolgens de gevangenschap van koning Zedekia van het zuidelijke koninkrijk in 586 v.Chr. vertegenwoordigt het verbreken van de „trots” van het oude Israël, en hoogmoed komt vóór de val. In de Bijbelse profetie is een „macht” een koning of koninkrijk, en de trots van Israël in het verzekeren van een menselijke koning markeert de verwerping van de theocratie en van de goddelijke Koning.

En het geschiedde, toen Samuël oud geworden was, dat hij zijn zonen tot richters over Israël aanstelde. De naam nu van zijn eerstgeborene was Joël, en de naam van zijn tweede Abia; zij waren richters te Berseba. Maar zijn zonen wandelden niet in zijn wegen; zij weken af naar oneerlijke winst, namen geschenken aan en bogen het recht om. Toen vergaderden zich al de oudsten van Israël, en zij kwamen tot Samuël te Rama, en zeiden tot hem: Zie, gij zijt oud, en uw zonen wandelen niet in uw wegen; stel nu over ons een koning aan om ons te richten, zoals bij al de volken. Maar deze zaak mishaaide Samuël, toen zij zeiden: Geef ons een koning om ons te richten. En Samuël bad tot de HEERE. Toen zei de HEERE tot Samuël: Luister naar de stem van het volk in alles wat zij tot u zeggen; want niet u hebben zij verworpen, maar Mij hebben zij verworpen, dat Ik geen Koning over hen zou zijn. Overeenkomstig al de daden die zij gedaan hebben vanaf de dag dat Ik hen uit Egypte heb opgevoerd tot op deze dag, waarmee zij Mij verlaten en andere goden gediend hebben, zó doen zij ook u. Luister dan nu naar hun stem; doch waarschuw hen nadrukkelijk, en maak hun het recht bekend van de koning die over hen regeren zal. 1 Samuël 8:1–9.

Er dient te worden opgemerkt dat Israël op dat moment niet alleen God als hun koning verwierp, maar ook de Geest der Profetie, zoals vertegenwoordigd door Samuël, want er staat: „zij hebben Mij verlaten en andere goden gediend; zo doen zij ook u.”

‘Satan is ... voortdurend bezig het onechte op te dringen — om van de waarheid af te leiden. De allerlaatste misleiding van Satan zal erin bestaan het getuigenis van de Geest van God krachteloos te maken. “Waar geen visioen is, verwildert het volk” (Spreuken 29:18). Satan zal op vernuftige wijze werken, op verschillende manieren en door middel van verschillende werktuigen, om het vertrouwen van Gods overblijfsel in het ware getuigenis te ondermijnen.

„Er zal een haat tegen de Getuigenissen worden aangewakkerd die satanisch is. De werkingen van Satan zullen erop gericht zijn het geloof van de gemeenten daarin aan het wankelen te brengen, en wel om deze reden: Satan kan niet zo vrij baan hebben om zijn misleidingen

binnen te brengen en zielen in zijn begoochelingen gebonden te houden, wanneer acht wordt geslagen op de waarschuwingen, bestraffingen en raadgevingen van de Geest van God.”
Selected Messages, boek 1, 48.

De laatste misleiding voor de theocratie van het oude Israël was een verwerping niet alleen van God, maar ook van de Geest der Profetie. Die verwerping in 1097 v.Chr. is een type van de laatste misleiding van het Laodiceïsche Zevendedagsadventisme in 1863. De „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig is het Woord van God, en de Geest der Profetie verklaart over de „zeven tijden” dat deze „niet veranderd mogen worden.”

„Ik heb gezien dat de kaart van 1843 werd geleid door de hand van de Heer, en dat zij niet veranderd mocht worden; dat de cijfers waren zoals Hij ze hebben wilde; dat Zijn hand erover was en een fout in enkele van de cijfers verborg, zodat niemand die kon zien, totdat Zijn hand werd weggenomen.” Early Writings, 74.

De Geest der Profetie bekrachtigde kennelijk de „zeven tijden”, en haar bekrachtiging was een waarschuwing om de cijfers op de kaart niet te veranderen, waarvan de „zeven tijden” de middelste kolom en de rechterbovenhoek vormen. Met de vervalste kaart van Uriah Smith in 1863 werd de voortschrijdende verwerping van de fundamentele waarheden, getypeerd door het oude Israël in hun verwerping van God, en de Geest der Profetie duidde de opstand van 1863 aan. De datum van de opstand van 1863 komt overeen met de profetische lijn die in het boek Ezechiël wordt uiteengezet. In die historische lijn was de uitkomst de verwoesting van Jeruzalem, die de zondagswet typeerde. 1863 tot de spoedig komende zondagswet werd getypeerd door de geschiedenis van koning Saul in 1097 v.Chr. tot Zedekia in 586 v.Chr.

Zedekia werd veertien jaar vóór het Jubeljaar van 573 v.Chr. als gevangene naar Babylon weggevoerd. De zeventiende Jubelcyclus begon in 622 v.Chr., en in het dertigste jaar wordt Ezechiël in 591 v.Chr. als priester voorgesteld; vervolgens werd Jeruzalem vijf jaar later, in 586 v.Chr., verwoest. Het werd verwoest op dezelfde dag van het jaar als waarop het de tweede maal werd verwoest in 70 n.Chr. door Titus. Vers één van Ezechiël één ligt vijf jaar vóór de verwoesting van Jeruzalem en negentien jaar vóór het tempelvisioen van hoofdstuk veertig.

In het vijfentwintigste jaar van onze ballingschap, in het begin van het jaar, op de tiende dag van de maand, in het veertiende jaar nadat de stad was geslagen, op diezelfde dag was de hand des HEEREN op mij, en Hij bracht mij daarheen. Ezechiël 40:1.

Wegens ongehoorzaamheid aan het verbond van de sabbat van het land bepaalde God dat „zeven tijden” de vloek zouden zijn voor ongehoorzaamheid aan het zevende jaar, dat de sabbat van het land is. Een „tijd” is een jaar, en een „jaar” is driehonderdzestig dagen, en zeven maal driehonderdzestig is tweeduizend vijfhonderdtwintig jaar. De Millerieten hebben mogelijk niet de uitdrukking „de vijfentwintighonderdtwintig” gebruikt, maar beide hun heilige kaarten gaven de tweeduizend vijfhonderdtwintig jaar numeriek aan.

De uitspraak van de vloek van zeven tijden over zowel het noordelijke koninkrijk Israël als het zuidelijke koninkrijk Juda was het eerste, of men kan zeggen het ‘fundamentele’, of men zou zelfs kunnen zeggen het “alfa”-begrip van William Miller. In 1863 verwierp de Laodiceaanse

Zevende-dags Adventkerk het fundamentele begrip van Millers ontdekkingen; “ontdekkingen” die het gehele fundament van de Milleritische beweging vertegenwoordigden. De Inspiratie waarschuwde er rechtstreeks voor dat dit zou kunnen gebeuren, en het is gebeurd, en het gebeurde al lang geleden.

Het fundament van de tempel die na de Babylonische gevangenschap werd herbouwd, werd voltooid in de geschiedenis van het eerste decreet, en vóór het tweede decreet. De tempel werd volledig gebouwd in de geschiedenis van het tweede decreet. In het derde decreet werd de nationale soevereiniteit aan het letterlijke oude Israël hersteld. William Miller vertegenwoordigde de eerste engel die in 1798 aankwam en op 11 augustus 1840 met kracht werd bekleed. De tweede engel kwam nadat de fundamenteën waren gelegd, zoals voorgesteld door de kaart van 1843, die in mei 1842 werd gepubliceerd. Bij de eerste teleurstelling van 1844, de alfa-teleurstelling van 1844, kwamen de tweede engel en ook de vertoef tijd in de gelijkenis van de maagden aan, en toen de boodschap van de tweede engel op de kampbijeenkomst te Exeter met kracht werd bekleed, was de tempel voltooid. Vervolgens kwam bij de grote, of omega-teleurstelling van 1844, de Boodschapper van het Verbond plotseling tot Zijn tempel, ter vervulling van de drieëntwintighonderd jaren die begonnen bij het derde decreet en eindigden bij de komst van de derde engel.

Josia betekent ‘de grondslag van God’. Of het nu koning Josia is of Josiah Litch, beiden zijn symbolen van de grondslagen, zoals weergegeven in de geschiedenis van het eerste decreet en zoals voorgesteld door de voorjaarsfeesten die in de eerste tweeëntwintig verzen van Leviticus drieëntwintig worden uiteengezet. De grondslagen, de voorjaarsfeesten en het eerste decreet zijn alle symbolen van 1840 en van de bekrachtiging van de eerste engel. 22 oktober 573 v.Chr., zoals uiteengezet in Ezechiël hoofdstuk veertig en vers één, is een symbool van 22 oktober 1844 en de opening van het oordeel over de doden, en tevens een symbool van 11 september 2001 bij de opening van het oordeel over de levenden. Ieder die deze artikelen heeft gevolgd, behoort te weten welke toepassingen ik hanteer.

Ezechiël is een symbool binnen de profetische geschiedenis die in zijn geschriften wordt voorgesteld. Ezechiël is daar wanneer de vijftentwintig mannen zich aan het einde van hoofdstuk acht neerbuigen voor de zon. Hij was ook daar in de volgende hoofdstukken, wanneer ‘de verzegeling die gevolgd wordt door de afslachting’ over Jeruzalem wordt gebracht, dat Ellen White identificeert als de Kerk der Zevende-dags Adventisten. In de eerste elf hoofdstukken wordt Ezechiël in het hemelse heiligdom gebracht om zijn instructies te ontvangen, zoals de Millerieten in 1844 geroepen werden te doen, en zoals deze beweging nu wordt geroepen te doen.

Zo is Ezechiël u tot een teken: overeenkomstig alles wat hij gedaan heeft, zult gij doen; en wanneer dit geschiedt, zult gij weten dat Ik de Heere HEERE ben. Ezechiël 24:24.

Wanneer Dit Geschiedt

Wanneer wij in de laatste dagen het punt bereiken waarop de dingen die Ezechiël uitbeelde zich onder Gods volk herhalen, dan hebben wij het teken van Ezechiël bereikt. Wanneer u weet dat Ezechiël de honderd vierenveertigduizend vertegenwoordigt, en u dit weet op een niveau van

geloof en begrip dat de geheiligde verwachting bezit dat alles wat door Ezechiël in zijn geschriften werd uitgebeeld een voorafbeelding is van een heilige opeenvolging van gebeurtenissen in de laatste dagen, waarbij de honderd vierenveertigduizend betrokken zijn—wanneer u dat weet, dan „zult gij weten” dat „de HEERE” „God” is.

Wij zullen deze gedachten in het volgende artikel voortzetten.